

בש"פ 6729/14 - יאסר אזברגה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6729/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: יאסר אזברגה

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(השופט נ' אבו טהה) במ"ת 41529-08-14 מיום
15.9.2014 ומיום 19.10.2014

תאריך הישיבה: כ"ט בתשרי התשע"ה (23.10.2014)

בשם העורר: עו"ד אורי בן-נתן

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) במ"ת 41529-08-14 מיום 15.9.2014 ומיום 19.10.2014, במסגרתן הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

העובדות על פי כתב האישום

1. ביום 28.8.2014 הוגש לבית משפט המחוזי בבאר שבע כתב אישום כנגד העורר. על פי האמור בכתב האישום, ביום 19.8.2014, בסמוך לשעה 21:00, נהג העורר ברכבו בכביש 4 לכיוון הכניסה הצפונית לעיר אשקלון. באותה עת החזיק העורר ברכב סם מסוכן מסוג הרואין, שלא לצריכה עצמית וללא היתר כדון, במשקל כולל שלא פחת עמוד 1

מ-99.77 גרם נטו. במועד האמור לעיל, במסגרת פעילות משטרתית יזומה, עצרו שוטרי תחנת אשקלון את הנאשם ברכבו בכניסה צפונית. בחיפוש שנערך ברכב, ולאחר שפורק כיסוי לוח השעונים (Dashboard) על ידי שוטרים, נמצא סם מסוכן מסוג הרואין מגולגל בנייר במשקל דנן. לנוכח האמור לעיל הואשם העורר בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א)+(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה).

תמצית הליכי המעצר והחלטות בית המשפט המחוזי

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, לרבות: דו"חות השוטרים המעידים על תפיסתו של סם ההירואין שנמצא מוסלק מאחורי כיסוי לוח השעונים; חוות דעת מז"פ בנוגע לסמים; דברי העורר בחקירתו הראשונה, כי לא ידע על הימצאות הסמים ברכב וכי כנראה קנה את הרכב עם הסמים - גרסה שנבדקה והופרכה; ודברי העורר בחקירתו השנייה כי אחד מבני משפחתו כנראה הסליק את הסמים - גרסה שאף היא נבדקה והופרכה. עוד נטען כי קמה נגד העורר עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, שכן קיים יסוד סביר לחשש שיסכן את ביטחון הציבור. עוד נטען כי עבירת הסמים המיוחסת לעורר מקימה נגדו חזקת מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים, שהנטל להפריכה מוטל על העורר, וכי מסוכנות זו מתגברת לאור עברו הפלילי של העורר שכולל הרשעות בתחום הסמים, בגין אף ריצה מאסר בדרך של עבודות שירות ואף תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי לתקופה של תשעה חודשים. לנוכח האמור לעיל, נטען כי יש להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, וכי לא ניתן להסתפק בעניינו בחלופת מעצר.

3. העורר לא חלק על העובדות המתוארות בכתב האישום, אך טען כי לא קיימות ראיות לכאורה הקושרות אותו לסם המסוכן, כמי שידע על קיום הסם ברכב, ולחלופין כי קיים "כרסום" בעוצמת הראיות. ראשית, נטען כי ברכב בו נתפסו הסמים נהגו לעשות שימוש בני משפחתו המורחבת של העורר. שנית, נטען כי לא נמצאו טביעות אצבע של העורר על עטיפת הנייר שבתוכה נמצא הסם וגם לא נערכה בדיקת ד.נ.א. שלישית, נטען כי העורר לא התנגד ולא ניסה להימלט מהמקום בעת מעצרו, וכי התנהגות זו מעידה על אי ידיעתו על הימצאות הסם ברכב. רביעית, נטען כי גרסתו של העורר - לפיה היה בדרכו לפגוש אדם מסוים כדי לאסוף תעודת זהות - לא נבדקה ולא נסתרה. לנוכח האמור לעיל נטען כי יש להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, על מנת להבטיח את התייצבותו למשפטו. לחלופין נטען כי יש להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר, על מנת לבחון חלופת מעצר בעניינו.

4. בהחלטתו מיום 15.9.2014 ציין בית המשפט המחוזי כי נקודת המוצא המשפטית, שנקבעה בפסיקת בית משפט זה, הינה שכאשר נמצאים סמים מסוכנים ברכב, קמה חזקה עובדתית שהסמים מצויים בחזקתו ובידיעתו של הנוסע. צוין כי חזקה זו ניתנת לסתירה על ידי מתן הסבר סביר שיש בו, לכל הפחות, כדי להעלות ספק סביר בדבר ידיעת הנאשם אודות הימצאות הסמים המסוכנים שנמצאו ברכב בו נהג. בית המשפט קבע כי במקרה דנן הניחה המשיבה תשתית ראיתית לכאורית לחובת העורר וכי העורר לא הצליח לסתור את החזקה האמורה לעיל. עוד נקבע כי מקומן של טענות העורר להתברר בהליך העיקרי ולא בהליך המעצר. נקבע כי העובדה שהעורר שתק רק בחלק מהתשובות בחקירתו אומרת דרשני, ואין בה הקלה ביחס לשתיקה מוחלטת כנטען על ידי בא-כוח העורר, אלא דווקא להיפך - יש בה כדי לעורר חשד שהעורר היה מודע היטב לקיום הסמים ובחר היכן כדאי שישתוק והיכן לא. בנוסף נקבע כי מיקום הסם ברכב וכמות הסם שנתפסה מקשים לקבל את גרסת העורר, לפיה לא היה מודע לקיום הסם ברכב. נקבע כי כל אלה מגבשים לכאורה את ידיעת העורר בדבר קיומו של הסם ברכב ואף הובלתו ממקום למקום עד למעצרו על ידי

השוטרים. מעבר לאמור עד כה נקבע כי לחובת העורר קמה עילת מעצר בהתחשב גם באופי העבירה ובכמות הסם הגדולה. בית המשפט קיבל את טענת המשיבה כי מסוכנותו של העורר מתגברת לנוכח עברו הפלילי הכולל הרשעה בשתי עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית וכן לצריכה עצמית, שבגינן ריצה מאסר בעבודות שירות ואף תלוי ועומד נגדו עונש מאסר בן תשעה חודשים. לנוכח האמור לעיל, קבע בית המשפט כי קמה עילת מעצר, וכי בהתאם לחוק המעצרים הוא מורה על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של העורר. עם זאת, הבהיר בית המשפט כי אין בעצם ההפניה לקבלת תסקיר כדי להעיד על התוצאה שתתקבל בסופו של יום, והדגיש כי המדיניות השיפוטית בעבירה נשוא כתב האישום הינה לעצור עד תום ההליכים, למעט מקרים יוצאי דופן.

5. ביום 19.10.2014 התקיים בבית המשפט המחוזי דיון שני בעניינו של העורר, בעקבות תסקיר המעצר שערך שירות המבחן. בית המשפט ציין כי שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון גבוהה להמשך התנהגות פורצת גבול. עוד צוין כי שירות המבחן התרשם שניתן כעיקרון לצמצם את רמת הסיכון במסגרת חלופת מעצר שתשלב ריחוק גאוגרפי ממקום מגוריו ופיקוח על ידי דמויות סמכותיות, דומיננטיות ומציבות גבולות לצד טיפול. עם זאת צוין כי מהתסקיר עולה שניסיונות רבים של שירות המבחן ליצור קשר עם אחיינו של העורר - שהוצע כערב וכמפקח - לא צלחו, וכי לא הועברו פרטים של ערבים נוספים, ולכן לא נבחנה חלופת מעצר בעניינו של העורר. לפיכך צוין כי בסופו של דבר לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר. בית המשפט קבע כי עבירת הסמים המיוחסת לעורר מקימה כנגדו חזקת מסוכנות סטטוטורית, ולכן רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ישוחרר נאשם בעבירה זו לחלופת מעצר. עוד נקבע, בהסתמך על פסיקת בית משפט זה, כי קיים קושי לתת אמון באדם הסוחר בסמים או מעורב בעבירות סמים שלא לצריכה עצמית, גם אם ישוחרר לחלופת מעצר שרחוקה מביתו ובתנאים מגבילים. בית המשפט שב וציין כי לעורר עבר פלילי, לרבות הרשעתו בעבירות סמים, שבגינן תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי. לנוכח האמור לעיל קבע בית המשפט כי לא מדובר במקרה חריג ויוצא דופן, המצדיק שחרור לחלופת מעצר, וכי ממילא לא הוצעה חלופת מעצר הולמת. עוד נקבע כי אין הצדקה להפנות את העורר פעם נוספת לשירות המבחן, על מנת שתיבחן חלופת מעצר מרוחקת מביתו של העורר, "כיוון שהבעייתיות הינה באישיותו והתנהלותו של העורר, כך שאין לטעמי בחלופה מרוחקת וערבים סמכותיים, ככל שיהיו, כדי לאיין את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהמשיב לשלום הציבור וביטחונו".

מכאן הערר שלפני.

תמצית נימוקי הערר

6. העורר טוען - באמצעות בא-כוחו, עו"ד אורי בן-נתן - כי הוא אינו חולק על עובדות כתב האישום, אולם אין במקרה זה תשתית ראיות לכאורה המקימה עילת מעצר כנגדו, כיוון שאין ראיות המצביעות על מודעותו וידיעתו של העורר לקיומם של סמים מסוכנים ברכבו. העורר חוזר על הטענות שנטענו על ידו בבית המשפט המחוזי: ראשית, נטען כי הסמים הוסלקו ברכב ולא נמצאו במקום גלוי לעין, ומשכך אין מקום לסבור שהעורר ידע על קיומם ברכב. בהקשר זה טוען העורר כי ציין בחקירותיו שמדובר ברכב שבו נהגו לעשות שימוש לפחות שישה מבני משפחתו המורחבת של העורר, שאת שמותיהם מסר העורר לחוקרי המשטרה, ולכן לא ניתן לקשור דווקא את העורר לסמים. עוד נטען כי המשטרה בחרה להתעלם מנקודה זו ולא לחקור את האנשים שאת שמותיהם סיפק העורר, באופן שעולה כדי מחדל חקירה, ולכן די בהסבר החלופי שמציע העורר כדי לקבוע בשלב זה שהראיות נגדו חלשות ומצדיקות שחרורו ממעצר. שנית, נטען כי לא נמצאו ראיות פורנזיות כלשהן הקושרות את העורר לסמים. בהקשר זה צוין כי לא נמצאו טביעות אצבע של העורר על עטיפת הנייר שבתוכה נמצא הסם, וגם כי לא נערכה בדיקת ד.נ.א, באופן שעולה אף הוא כדי מחדל חקירה. שלישית, נטען כי העורר לא התנגד ולא ניסה להימלט מהמקום בעת מעצרו, וכי התנהגות זו מעידה על

אי ידיעתו על הימצאות הסם ברכב. רביעית, נטען כי גרסתו של העורר - לפיה היה בדרכו לפגוש אדם מסוים כדי לאסוף תעודת זהות - לא נבדקה ולא נסתרה. לנוכח האמור לעיל נטען כי תשתית הראיות לכאורה נגד העורר הינה גבולית וחלשה, ולכן יש לשחררו לחלופת מעצר. לחיזוק טענותיו בנקודה זו מפנה בא-כוח העורר למספר פסקי דין שניתנו בערכאות הדיוניות ואף בבית משפט זה, שבהם זוכו נאשמים בסופו של ההליך הפלילי מעבירות של החזקת סם מסוכן שנמצא ברכבם או בביתם, בשים לב לקיומו של ספק סביר בדבר מודעותם לקיומו של הסם המסוכן במקום [ראו למשל: ע"פ 2400/94 סמאדג'ה נ' מדינת ישראל (12.3.1995); ת"פ (מחוזי נצ') 109/03 מדינת ישראל נ' דיצי (22.4.2004); ת"פ (מחוזי נצ') 68/94 מדינת ישראל נ' אבו סאלח (12.7.1995)]. בא-כוח המערער אף מפנה להחלטת בבש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.2013) (להלן: עניין אברמוב) - בה הוריתי על שחרורו של נאשם בעבירות של יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן לחלופת מעצר, לנוכח חוסר ראיתי שהחליש את עוצמת הראיות הנסיבתיות שקשרו אותו לעסקת הסמים שם - ומבקש לגזור מסקנה דומה גם במקרה דנן.

7. אשר לתסקיר שירות המבחן ולאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, נטען כי שירות המבחן לא התנגד עקרונית לבחינת חלופת מעצר, וכי למעשה טרם נבחנה חלופה כזו במקרה דנן. עוד צוין כי ההגנה ביקשה דחייה של מספר ימים בכדי להציג חלופה הולמת וראויה, וכי לא היה מקום שבית המשפט יפסול מראש ובאופן עקרוני את עצם האפשרות שתימצא חלופה מתאימה שתהיה מרוחקת ממקום מגוריו של העורר ותכלול מפקחים וערבים מתאימים.

תמצית תגובת המשיבה

8. המשיבה - באמצעות באת-כוחה, עו"ד שרית משגב - סומכת ידיה על החלטות בית המשפט המחוזי וטוענת כי אין מקום להתערב בהן. נטען כי בהינתן העובדה שהסם המסוכן נמצא ברכבו של העורר בעת שהלה נהג בו, הרי שקמה החזקה המושרשת היטב בפסיקה כי הסם הוחזק בידיעתו וכי הוא מודע לטיבו. המשיבה טוענת - בהסתמך על החלטת השופט א' שהם בבש"פ 5193/14 נג'מה נ' מדינת ישראל (13.8.2014) (להלן: עניין נג'מה) - כי די בעובדה זו בשלב זה של ההליך הפלילי כדי להורות על מעצרו של העורר, וכי מקומן של הטענות בדבר הסברים פוטנציאליים חלופיים להימצאות הסם ברכבו ובדבר מחדלי חקירה כאלו ואחרים הינו בהליך העיקרי ולא בשלב המעצר. עוד נטען כי מיקום הסם וכמות הסם שנתפסה במקרה דנן מחזקים את החזקה שקמה נגד העורר בדבר ידיעתו על הימצאות הסם ברכב. עוד נטען כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי שיש לייחס משקל לעובדה שהעורר בחר לשתוק ולדבר לסירוגין במהלך חקירתו. בנוסף נטען כי גרסתו של העורר - לפיה היה בדרכו לאשקלון כדי לפגוש אדם מסוים ולאסוף תעודת זהות - הינה גרסה כבושה שהועלתה רק לאחר שנפגש עם עורך דינו, וכי גרסה זו לא אומתה על ידי אותו אדם. אשר לטענה כי המשטרה לא בדקה את טענת העורר לגבי בני משפחתו שעשו שימוש תכוף ברכב; נטען כי טענה זו דווקא נבדקה וכי בני המשפחה אכן מאשרים שימוש ברכב אך מכחישים קשר לסמים. אשר לטענה בדבר מחדלי חקירה לגבי טביעות האצבע ואי עריכת בדיקת ד.נ.א, נטען כי אכן לא נמצאו טביעות אצבע או ממצאי ד.נ.א במקרה דנן, אך אין בכך כדי לסתור את החזקה הקבועה בדיון.

9. אשר לתסקיר שירות המבחן ולאפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, נטען כי שירות המבחן לא שלל את האפשרות לשחרר לחלופת מעצר אך התרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה מהעורר. נטען כי תסקיר שירות המבחן היה חסר באשר לקיומה של חלופה ראויה אך ברור וחד-משמעי באשר למסוכנות הגבוהה שנשקפת מהעורר, במיוחד לנוכח עברו הפלילי. נטען כי בנסיבות אלה החלטת בית המשפט המחוזי הינה החלטה סבירה מאד. לבסוף צוין כי אילו הציע העורר חלופת מעצר הולמת ואילו שירות המבחן היה מתרשם לחיוב מהעורר, לא הייתה המשיבה מתנגדת עקרונית לשחרור לחלופת מעצר, אך זהו אינו המקרה דנן.

10. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, ולאחר שעיינתי בפסיקה אליה הפנו אותי באי-כוח הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות בעיקרו. עם זאת סבורני כי יש מקום להותיר לעורר פתח להגשת בקשה לעיון מחדש בשאלת השחרור לחלופת מעצר בהמשך, כפי שיובהר בפסקה 13 להלן.

11. אשר לחלקו של הערר המכוון כלפי החלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.9.2014, בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית לחובת העורר במקרה דנן; נימוקיו של בית המשפט בעניין זה מקובלים עלי במלואם ולא מצאתי טעם להתערב בהחלטה זו. כפי שציין בית המשפט המחוזי, מעת שהסמים נתפסו ברכבו של העורר בעת שהלה נהג בו, קמה חזקה שבדין בדבר ידיעתו הקונסטרוקטיבית של העורר על הימצאות הסמים ברכב ובדבר מודעותו לטיבו של החומר. המדובר בחזקה ותיקה ומושרשת היטב בפסיקת בית משפט זה, שבבסיסה עומדים היגיון בריא וניסיון החיים. אמנם לא מדובר בחזקה חלוטה אלא בחזקה הניתנת לסתירה על ידי הנאשם, שרשאי להציע הסבר הגיוני חלופי בניסיון לעורר ספק סביר [ראו למשל: פסק דינו הממצה של השופט א' רובינשטיין בסוגיה זו בע"פ 1345/08 איסטחרוב נ' מדינת ישראל (18.5.2009) (להלן: עניין איסטחרוב) והאסמכתאות הרבות המאוזכרות בו. ראו גם: בש"פ 679/05 אבו סולב נ' מדינת ישראל (25.1.2005)], אך נשאלת השאלה, באיזה שלב של ההליך הפלילי יש לאפשר לנאשם לטעון טענותיו לסתירת החזקה האמורה לעיל והאם יש הצדקה לדון בטענות אלה ולהכריע בהן לאורכן ולרוחבן כבר במסגרת הליכי המעצר? ככלל, סבורני כי המועד לדיון והכרעה בטענות הנאשם בדבר הראיות שיש בידיו לסתירת החזקה או בדבר חולשת הראיות שבידי התביעה הינו במסגרת ההליך הפלילי העיקרי ולא במסגרת הליכי המעצר. בכך מצטרף אני לעמדת השופט א' שהם בהחלטתו בעניין נג'מה.

12. עם זאת, סבורני כי ראוי עקרונית להותיר פתח מסוים לטענות מסוג זה גם בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה בהליכי המעצר, באותם מקרים חריגים בהם מצליח הנאשם להצביע על חוסר ראייתי מובהק בחומר הראיות שבידי התביעה כבר בשלב מוקדם של ההליך הפלילי. מקרה חריג שכזה, לפחות בעיני, היה המקרה שנדון על ידי בעניין אברמוב, שבמסגרתו שכנעני בא-כוח העורר כי ישנו חוסר ראייתי המצדיק שחרורו לחלופת מעצר, על אף קיומן של ראיות נסיבתיות שונות באשר למעורבותו לכאורה בעסקת סמים, וזאת לנוכח העובדה שקשר העין של המשטרה עם הרכב שבו בוצעה לכאורה עסקת הסמים נותק למשך פרק זמן של למעלה משעה, ולנוכח העובדה כי בשעה שאנשי המשטרה עצרו את הרכב העורר כבר לא היה מצוי בו. נקל לראות כי המקרה דנן אינו דומה בנסיבותיו למקרה שנדון בעניין אברמוב, ומשכך אין מקום גם לגזור מסקנה מההחלטה בעניין אברמוב למקרה דנן. יתרה מכך, איני סבור כי המקרה דנן הינו, כשלעצמו, מקרה חריג המצדיק לדון בטענות העורר באשר לסתירת החזקה הקבועה בדיון. טענות העורר במקרה דנן – באשר לקיומם של אנשים נוספים מקרב בני משפחתו שנהגו לעשות שימוש ברכב ובאשר להיעדר טביעות אצבע או ממצאי ד.נ.א על חבילת הסם – הן טענות שגורות שנטענות לא אחת במענה לאישומים הנוגעים לעבירות סמים במטרה לסתור את החזקה שבדין. לעיתים מצליחים נאשמים לעורר ספק סביר באמצעות טענות מסוג זה, ולעיתים לא [ראו למשל: עניין סמאדג'ה מחד, ועניין איסטחרוב מנגד], והכל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כך או כך, מקומן של טענות אלה, ככלל, להתברר בהליך הפלילי העיקרי, ורק במקרים חריגים יהיה מקום להקדים את הדיון בהן ולערוך אותו במסגרת הליכי המעצר. כאמור, איני סבור שהמקרה דנן הינו כזה, ולטעמי הוא דומה יותר במאפייניו למקרה שנדון בעניין נג'מה מאשר לזה שנדון בעניין אברמוב. די בכך כדי לדחות את הערר בחלקו המכוון כנגד החלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.9.2014.

13. אשר לחלקו של הערר המכון כלפי החלטת בית המשפט המחוזי מיום 19.10.2014, במסגרתה נקבע כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר כלשהי; סבורני כי בשלב זה אין מקום להתערב גם בהחלטה זו. בשים לב לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של העורר, שלא המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, בין היתר לנוכח התרשמותו מקיומה של רמת סיכון גבוהה להמשך התנהגות פורצת גבול ובהיעדר חלופת מעצר קונקרטית שניתן לבחון בשלב זה, סבורני כי החלטתו של בית המשפט המחוזי בנקודה זו הינה סבירה ונכונה. עם זאת, אני מסתייג מקביעת בית המשפט המחוזי בשולי החלטתו, לפיה אף אם תוצג חלופה קונקרטית שתהיה מרוחקת גיאוגרפית ממקום מגוריו ושתכלול פיקוח על ידי דמויות סמכותיות הרי שלא יהיה בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. לטעמי קביעה זו אינה מוצדקת בנסיבות העניין. אכן, בשלב זה העורר לא הציג חלופת מעצר קונקרטית, ולכן צדק בית המשפט המחוזי בקבעו כי אין מקום לשחררו לחלופת מעצר. אולם ככל שהעורר ישכיל להגיש בהמשך בקשה מסודרת ולהציג במסגרתה חלופת מעצר קונקרטית, אזי יהיה מקום לבחון אותה לגופה – לרבות עריכת תסקיר שירות מבחן משלים – ולהכריע בה בנפש חפצה ולא לקבוע מראש כי אין ולא תיתכן בשום אופן חלופת מעצר בעניינו של העורר. למותר לציין כי אני מתיימר לקבוע מראש מסמרות בעניין זה, וככל שתוגש בקשה כזו על ידי העורר, אזי פתוחה בפני בית המשפט המחוזי הדרך להכריע בה על פי שיקול דעתו – בין אם לקבלה ובין אם לדחותה.

14. אשר על כן, דין הערר להידחות בעיקרו, בכפוף להערה שבשולי פסקה 13 לעיל.

ניתן היום, ה' בחשון התשע"ה (29.10.2014).

ש ו פ ט